

Chương 12

Hạ Độc Kết Đồng Tâm
Giữa Sông Học Tuyệt Nghệ

Tang Môn Thần Lam Xuân vốn là một đệ tử xuất sắc của Miêu Lãnh lão ma trên giang hồ cũng có danh lớn, xưa nay rất coi thường võ lâm, rất ít ai dám gây sự với gã. Thêm nữa gã vẫn thường ở gần sư phụ nên bản lãnh gã cũng đạt được năm thành chân lực của lão ma đầu ấy, công lực gã cực cao. Bởi vậy khi thấy Yến Lăng Vân tỏ thái độ khinh thị sư môn gã vô cùng căm giận, thế mà sư phụ lại rất chiều chuộng tiểu thư sinh, tính tình như đổi khác hẳn với xưa, gã lo sợ tương lai bị thất sủng, từ lòng đố kỵ ghen ghét, gã sinh ra hận thù và có muốn giết chết chàng để đỡ mối lo nên mới ngấm ngầm đuổi theo chàng đến đây để tiêu diệt chàng.

Vì sẵn ý đồ đó nên gã ra chiêu rất hiểm không có một chút lưu tình, còn Yến Lăng Vân vốn tập võ chưa lâu, bất luận về chiêu thức hay hỏa hầu đều không bằng đối phương nhưng chàng lại có bản lãnh khác thường, nội lực gần như bất tận, thêm có hai thân pháp Lục Hợp Tiềm Tung Bộ và Quỷ Ảnh Thân Pháp đều là tuyệt học độc bộ võ lâm huyền diệu vô song.

Do đó hai bên đấu không cao thấp, cả hai khinh công đều mau lẹ phi thường, như hai chiếc chong chóng chuyển động kinh phong cuốn tới rồi bật ra tứ tán khiến đá bay cát chạy, căn bản không thể phân biệt ai là ai nữa. Nhất là Yến Lăng Vân cũng từng được Miêu Lãnh Khuyết lấy tâm linh truyền võ công nên đối với các chiêu thức của Tang Môn Thần Lam Xuân càng lúc càng thấy quen thuộc nên hết sức bình tĩnh, và cũng nhờ thế có thể nói chàng khó mà thua đối phương được. Mỗi khi Lam Xuân chạm vào người chàng liền bị chân khí Tam Âm Lục Dương đẩy bật ra, gã rất kinh hoàng, luôn luôn lâm vào thế đề phòng cẩn mật không dám tấn công ngông cuồng và hầu như thường xuyên vận Miêu Lãnh độc môn Tu La Công lên bảo vệ thân mình.

Trong nháy mắt hai người đã đánh bốn năm mươi chiêu. Tang Môn Thần càng đánh càng hận vì gã thành danh đã nhiều năm, tự liệt vào hạng cao thủ đệ nhất của Miêu Lãnh phái, nay đến một thiếu niên mới bước chân vào giang hồ mà đánh lâu quá vẫn chưa có kết quả gì. Nếu mai kia lời giang hồ đồn đãi, gã tổn thất uy danh biết chừng nào? Gã càng lâm vào thế quyết thắng, đột nhiên gã nghĩ ra một cách khác, lùi

lại một thước rút soẹt bên eo ra một nhuyễn kiếm sáng quắc kỳ hình dị dạng, tay tả bắt quyết chỉ vào mặt Yến Lăng Vân quát to:

- Tiểu tử họ Yến! Hôm nay ngày chết của ngươi đến rồi, chưa mau cúi đầu chịu chết ư?

Thanh kỳ kiếm này của gã đích xác rất khác thường, lợi hại có tên là Bách Độc Ngô Công chế luyện bằng thứ thép cong mềm, chẳng những có thể vừa nhu vừa cương, chém đá chặt ngọc mà thanh kiếm còn được tẩm trăm thứ độc dược và hai cạnh kiếm như hàng trăm chân của con rết chĩa ra vô số mũi nhọn có khả năng bắn ra thành ám khí, trong lúc đang đấu tùy ý bắn tới khiến đối phương không kịp đề phòng, thực là ác độc tuyệt luân.

Nhất là Yến Lăng Vân kinh nghiệm ít ỏi, chẳng có chút cơ tâm nào, nếu là hai bên quang minh chính đại chỉ dùng chiêu thức giao đấu thì chàng có thể ứng phó tạm được, còn đối phương hiểm ác gian xảo như thế, vũ khí lại ác độc đến thế làm sao chàng thoát hiểm? Nhưng như lời thường nói "sinh tử là do mệnh số, phú quý là do trời định". Chính trong lúc Tang Môn Thần Lam Xuân không chờ chàng đáp, rung thanh độc kiếm thành chiêu Bạch Xà Thổ Tín lập tức lướt thân tới trước, đột nhiên có hai tiếng đình đình như tiếng ngọc vỡ vọng tới, tại hai đối thủ chấn động như bị một trùy đập trúng. Lập tức có tiếng quát:

- Lam sư ca dừng tay!

Tiếng vừa đến người cũng đến, một bóng xanh tựa như làn khói chớp nhoáng hiện ra thành ma nữ Khuyết Hàn Hương tay ôm chiếc đàn tỳ bà màu đen huyền. Đầu tiên nàng nhìn Yến Lăng Vân một cái, lập tức hai mày liễu cau lại, mặt như có lớp sương lạnh bao phủ rồi dần từng tiếng nói với Tang Môn Thần Lam Xuân:

- Gia phụ có lệnh, từ nay về sau trong đệ tử bản môn, nếu có ai dám động tới sợi tóc của Yến tướng công sẽ bị trị tội bằng cách Bách Cổ Giám Tâm (cho trăm loại trùng độc cắn ruột gan), xin mời về thuyền.

Lời nàng vừa nói lập tức mặt Lam Xuân vàng dã, thân không lạnh mà run, ôm quyền run rẩy nói với ma nữ:

- Vừa rồi nhất thời hồ đồ, xin sư muội chỉ bảo, ngu huynh rất làm cảm kích.

Khuyết Hàn Hương rất lạnh lùng:

- Cái ấy ta không có quyền, lúc sư ca rút Bách Độc Ngô Công kiếm có nể tình sư muội gì đâu? Việc ở trên thuyền sư ca đã nghe tận tai, thấy tận mắt, nếu hoặc Yến tướng công có gặp bất trắc gì, ta sẽ sống một mình sao?

Ý ở ngoài lời rõ ràng đã coi Yến Lăng Vân như chồng của nàng rồi. Nàng hơi trầm ngâm chút rồi nói tiếp:

- Việc này sư phụ đối xử thế nào tiểu muội không thể biết, sư ca cứ về thuyền đợi lệnh đi.

Tang Môn Thần Lam Xuân chỉ còn biết liên thanh đáp liền ba tiếng "vâng vâng vâng" rồi chuyển thân phi thân đi mất. Bấy giờ Yến Lăng Vân tâm dạ không yên, cứ đứng ngẩn ra giữa đường, ma nữ Khuyết Hàn Hương u oán nhìn chàng cất tiếng oanh:

- Tướng công! Tiến trình của tướng công rực rỡ, đừng để ý đến loại người như thế làm gì...

Nàng đang định nói gì đó bỗng nghe như phát hiện ra cái gì đó trong đám lau sậy ven đường bèn quay đầu lớn tiếng hỏi:

- Là người nào núp lén ở đó, nếu không hiện thân đừng trách cô nương sao không khách sáo đó nhé!

Tai mắt nàng cực nhạy, chỉ hơi khác thường đã nhận ra, tuy tuổi vẫn còn trẻ mà tâm cơ đã cực lớn. Nói cho thực bàn về công lực nàng đã đạt được sáu, bảy thành chân truyền của phụ thân và đáng liệt vào đệ nhất cao thủ của Miêu Lãnh phái với hiệu xưng là Thiên Thủ Quan Âm.

Bây giờ phương đông đã le lói chút ánh sáng đầu ngày, đột nhiên hai mắt chàng hoa lên, một đạo nhân áo quần lam lũ, tóc râu bạc trắng tay cầm trúc trượng đã hiện thân ở bên cạnh từ lúc nào. Lão nhìn Thiên Thủ Quan Âm cười ha hả:

- Lão nhân gia ta ở đây, cái cô bé con này thông minh lanh trí thật!

Hiển nhiên hai người như đã biết nhau. Khuyết Hàn Hương vùng vằng chu cái miệng xinh đẹp ra:

- Ta có nói gì đâu, thì ra lại là lão khiếu hóa này ư?

Mắt nàng chuyển qua Yến Lăng Vân, phát hiện hai đối phương tựa hồ chưa hề quen biết nhau, nàng cất cao giọng:

- Lão khiếu hóa này, đêm qua đã thay người đưa tin đến xong rồi, sao chưa về nhà mà còn ở lại đây làm trò quỷ quái gì? May mà gia phụ gần đây tính tình rất tốt, nếu không lúc chúng ta đang tiếp khách trên thuyền, lão ở ngoài làm trò quỷ quái đã bị gia phụ trừng trị rồi đấy.

Nguyên vị lão khiếu hóa này chính là Thiên Sơn Thần Khất Cơ Hồ, gần đây phụng mệnh một vị cao nhân vì lo chuyện Miêu Lãnh lão ma tới Kim Lăng gây ra gió

tanh mưa máu, vì vậy từ Võ Hán đuổi theo loan tin cho võ lâm đề phòng. Lão ngầm theo dõi Yến Lăng Vân từ lúc ở Tiểu Cô Sơn cho đến Hoa Dương. Lão nghe lời Khuyết Hàn Hương đe dọa liền vuốt râu cười gượng:

- Con bé này! Người biết cái quái gì, đó chẳng qua là thói quen của lão nhân gia ta chưa sửa đổi được, vì thấy các người có rượu ngon thịt béo, bụng chẳng thể tự chủ, nên lén ngửi mùi cho đỡ thèm vậy mà!

Lão đưa mắt liếc Yến Lăng Vân rồi tiếp:

- May mà có lão khiêu hóa đây biết trước, nếu không tên tiểu tử đã bị người bỏ độc được vào món ăn làm sao y chịu nổi?

Câu ấy lọt vào tai chàng đứng bên cạnh, bất giác chàng giật mình nghĩ bụng:

"Thì ra như thế, thảo nào lão ma đầu lại xử tốt với ta như thế!"

Đồng thời chàng ngẫm vận hành chân khí chỉ thấy toàn thân các huyết mạch đều thông chẳng có một dấu hiệu gì lạ. Chàng càng lấy làm lạ, nếu đối phương đã dùng độc tại sao chàng lại không thấy một dấu hiệu gì?

Khuyết Hàn Hương vẫn cười thản nhiên đáp:

- Không sai, cô nương quả đã hạ độc Uyên Ương Cổ với Yến tướng công, đó cũng là tập tục cổ truyền của Miêu Sơn chúng ta, người nào là người yêu của nữ nhân chúng ta đều phải uống Uyên Ương Cổ. Huống gì cái ấy đối với Yến lang chỉ có ích vô hại, lấy tâm linh tương thông với ta đề phòng những lúc bất thường, ta có thể biết chàng lâm nguy đến cứu, còn nếu tương lai chàng có bỏ ta, ta sẽ dùng độc cổ cũng đâu có sao? Chuyện ấy có gì hổ thẹn đâu nào?

Nàng thản nhiên nói một hồi rồi thê thiết nhìn Yến Lăng Vân, riêng chàng trước tình hình ấy chỉ còn biết ân hận đã mang lấy phiền toái vào thân. Nhất là Thiên Sơn Thần Khất cũng không ngờ tới cứ ngẩn mặt ra nhìn ma nữ xinh đẹp kia. Lâu lắm lão mới ho khan vài tiếng:

- Người nào có thiện ý trời đất sẽ chiều, chỉ mong cô bé đa tình này lời nói và việc làm là một, lệnh tôn biết quay về nẻo chánh càng tốt.

Bấy giờ Yến Lăng Vân mới sực nhớ La Cô Bà đã từng nhắc tới tên lão Cái Bang này, chàng vội ôm quyền thi lễ:

- Lão tiên bối là Thiên Sơn Cơ lão tiên bối, thế mà tiểu sinh có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, xin được thứ tội và cho tiểu sinh đa tạ thịnh ý tặng vật quý ở Tiểu Cô Sơn.

Lão khiếu hóa cười ha hả gật đầu khô hài:

- Chậm chút đã, lão khiếu hóa bị người nhận ra không sai, nhưng lão tiếc là không có cô con gái nào đâu, đừng sánh ta với núi Thái Sơn.

Rồi chuyển qua nữ ma gần giọng:

- Tạm thời xin mời cô nương quay về, lão tự lo được rồi.

Khuyết Hàn Hương lưu luyến nhìn Yến Lăng Vân miễn cưỡng:

- Xin tướng công bảo trọng.

Sau đó thi lễ với Thiên Sơn Thần Khất rồi động khê hai vai ngọc như một mũi tên bắn vọt ra xa hơn mười trượng, thân pháp thực mỹ diệu trong vô lâm hiện nay khó có người hơn được. Lão khất cái quay sang chàng:

- Tiểu tử phúc phận rất lớn! Nếu không việc đêm nay đã đủ lâm nguy rồi. Bây giờ lão đưa người qua bờ bên kia nhé, chúng ta xuống thuyền đi!

Hai người vạch đám lau sậy bước xuống một chiếc thuyền con nhắm bờ bên kia tiến phát. Bấy giờ mặt trời vừa mọc lên ở phương đông, ánh nắng đầu ngày chiếu xuống dòng nước bao la óng ánh như muôn ngàn chiếc vẩy cá bằng vàng lấp lánh khiến lòng người rất sáng khoái. Lão khất cái vừa chèo thuyền gỗ vừa nghiêm mặt nói với chàng:

- Tiểu tử này! Giang hồ hiện nay sắp gặp một kiếp nạn rất lớn chưa biết có bao sinh linh đồ thán lần này, người thân làm đồ đệ của thánh hiền, nên chẳng bắt chước Khổng Phu Tử thương lấy muôn sinh xả thân vì đại nghĩa?

Câu ấy chẳng đầu chẳng đuôi khiến chàng kinh ngạc không biết đối đáp ra sao ngẩn ra nghĩ:

"Điều ấy cần gì phải hỏi, văn võ tuy khác đường nhưng chung quy về một mối, chỉ cần là người có chút lương tri, ai mà không lấy nhân nghĩa làm gốc và lập chí cứu nhân cứu thế?"

Nhân đó tiếp lời đáp:

- Tiểu sinh đọc sách thánh hiền, sở học ra sao lão tiên bối chắc cũng có biết, chỉ e vì tuổi trẻ nông nổi cầu sư chưa gặp, lòng có dư nhưng sức không đủ mà thôi.

Lão khất cái cười ha hả:

- Lòng thành như thế đến vàng đá cũng nát tan, chỉ cần người có tâm như thế, thủy chung giữ ý chí là tốt lắm rồi! Lão khiếu hóa ta cũng đã biết người mấy lần gặp kỳ ngộ, thân kiêm được sở trường của mấy nhà, chỉ cần nỗ lực cần mẫn tu tập, tương lai

tất sẽ có kết quả hơn người, có hay không có sự phụ chính thức chẳng quan hệ gì. Lão cũng biết người định tìm hỏi Thiên Đô Tiên Khách, không lâu ắt có dịp bái kiến lão thần tiên ấy, bất quá vị ấy niên kỷ đã quá trăm, đóng cửa sơn môn đã lâu, không biết có thu đồ đệ nữa hay không, điều đó thực khó nói trước.

Yến Lăng Vân hơi động tâm vội hỏi

- Xem ra lão tiên bối và Thiên Đô lão thần tiên tất có quen biết, nhưng chưa hiểu hai chị em họ Lâm ở Tiểu Cô Sơn hôm trước có phải là cháu của lão thần tiên ấy không?

Chàng vốn muốn thăm dò lai lịch của chị em Lâm Anh để tiện quyết định có nên tìm kiếm họ nữa không. Không ngờ Thiên Sơn Thần Khất bật cười ha hả đọc một câu kệ như của nhà Phật:

- Không thể nói! Không thể nói! Cái ấy xin tha cho lão không thể nói ra, nếu người có gặp họ ở Kim Lăng cứ hỏi thẳng họ có lẽ hay hơn.

Nói rồi lão liền đổi đề tài:

- Báo cho người biết, lão vừa nói tới kiếp nạn vô lâm có nguồn gốc từ trước đây sáu mươi năm trong cuộc luận kiếm Hoàng Sơn, lúc ấy chính tà xảy ra một trận quyết đấu, kết quả là chính thắng tà suy, do đó Quy Nguyên Tử lão tiên bối là vô lâm đệ nhất lãnh tụ quần hùng. Đến nay chuyện đã xa nhiều năm nhưng vẫn còn khá nhiều tà ma ngoại đạo ẩn thân khổ luyện, võ công ngày càng tăng tiến, nhất là bọn Quát Thương Ngũ Quỷ, Miêu Lãnh lão ma, Nam Hải Bát Quái định nổi dậy làm sóng gió giang hồ. Lần đi này của ta là có bốn phận loan báo ước hẹn ba năm trước mời quần hùng đến đại hội Hoàng Sơn ác đấu tránh vạ lây tới sinh linh vô tội. Do đó lão rất vui mừng khi người ước hẹn với lão ma đầu đêm qua, người cứ dùng điều kiện câu thúc lão Miêu Lãnh lão ma đầu trừ hại cho vô lâm, ý người thế nào?

Hiển nhiên lão có ý bảo Yến Lăng Vân tạm thời khuất thân, lợi dụng tình yêu của cha con lão ma hóa giải được lực lượng ác ma này. Tình hình ấy hết sức nguy hiểm cho chàng vì chưa chắc chàng đủ bản lãnh mưu trí đối phó với hai cha con lão ma ấy, chàng hơi ngần ngại:

- Lão tiên bối biết nhiều hiểu rộng, không biết Uyên Ương Cổ có thể trị liệu được hóa giải không?

Chàng vốn là kẻ mới bước chân vào giang hồ đối với loại tà môn này thực chẳng biết chút gì. Thiên Sơn Thần Khất cười nhẹ đáp:

- Theo lão hủ biết Uyên Ương Cổ là một loại trùng cực độc do Miêu nữ dùng tâm huyết luyện thành có thể khiến người uống loại này tương thông linh cơ, sống tất cùng

sống mà chết cũng cùng chết, cứ nghe nói muốn giải độc chỉ có hai cách là có được linh dược hóa giải hoặc ép người cho mình uống độc phải ăn con trùng lớn nhất và như vậy cũng phải chết khiến hai bên khí cơ đứt đoạn. Nhưng người sử dụng loại trùng độc này hơn nửa phần là nữ nhi si tình, nếu không quyết chẳng ai dám thử vì loại này nếu đối xử không tốt với người nam, tự thân nữ nhi ấy tất cũng bị hại.

Chàng ngẩn ra nghe vì không biết rõ mình đã bị nữ ma kia cho uống loại Uyên Ương Cổ hay chưa? Thiên Sơn Thần Khất nhìn vẻ ngơ ngẩn của chàng liền bật cười:

- Tiểu tử ơi, đừng ngẩn ra thế, cùng lắm người lấy thêm một người vợ nữa chứ có lo gì. Huống hồ con nha đầu họ Cát kia rất hiền thực, chắc không đến nỗi ghen tương đâu!

Chàng không hề có ý nghĩ ấy mà rất bất mãn về hành vi của Thiên Thủ Quan Âm, chàng bèn lắc đầu:

- Lão tiên bối đừng đùa cợt, thiên hạ làm gì có lý ấy, tiểu sinh không dám lãnh giáo đâu!

Bấy giờ chiếc thuyền nhỏ đang lênh đênh giữa dòng sông rộng, đưa mắt nhìn chung quanh khói sóng mù tủa khiến chàng vô cùng xúc cảm, cúi đầu khẽ ngâm mấy câu tứ tuyệt:

Lạc nhật ngũ hồ du

Yên ba xứ xứ sầu

Phù trầm thiên cổ sự

Thùy dữ vấn đông lưu?

(Chiều tàn năm xưa hồ nhàn du

Khói xô sóng dậy như ru mối sầu

Thăng trầm cuộc thế biển dâu

Ài người hỏi nước vì đâu xuôi hoài?)

Thiên Sơn Thần Khất nghe chàng ngâm bật cười ha hả:

- Này tiểu tử người ngâm sai rồi, lúc này nơi này mặt trời vừa mới mọc rực rỡ, nước mây đẹp như tranh, sóng vỗ trắng lệt, vạn tượng hùng hồn chứ có lạnh lùng "lạc nhật" (mặt trời lặn) ở đâu ra? Nào là "xứ xứ sầu" (nơi nào cũng buồn). Lão khiếu hóa hỏi người, tuổi trẻ mà đã bi quan như thế có nên chăng?

Tiếp đó lão phát râu hào hứng:

- Đến đây, đến đây. Chúng ta có duyên gặp nha, lão khiếu hóa sẽ truyền cho người vài tài vật để ghi làm kỷ niệm.

Yến Lăng Vân cũng phẩn chấn hẳn lên:

- Lão tiền bối dạy phải lắm, đa tạ lão tiền bối.
- Khỏi cần gọi ta là lão tiền bối, ta tự nhận thấy ta đâu đã già.

Rồi đó lão quăng chèo lên thuyền khoanh chân ngồi thẳng, chỉ thấy thân hình lão hơi ngửa ra sau rồi cúi tới lay động nhẹ liên tiếp, lập tức chiếc thuyền con theo những thế lay động ấy chạy như bay trên mặt nước như có thần ma gì đó đẩy nó. Yến Lăng Vân nhìn đến xuất thần lấy làm kỳ quái, bên tai nghe tiếng lão nói lớn:

- Đó là tài vật thứ nhất gọi là Thần Phong Thôi Chu, kỳ thực chẳng có gì khó chỉ cần điều vận chân khí, chọn đúng trọng tâm của thuyền mượn sức thân hình cúi xuống ngửa lên, kinh lực phát ra tức thì được như ý muốn. Tiểu tử! Người đến làm thử xem sao!

Thoạt đầu Yến Lăng Vân chưa tin, lập tức làm theo lời lão đẩy con thuyền lướt sóng tiến tới khiến chàng vui mừng khôn xiết. Đồng thời Thiên Sơn Thần Khất nhìn thấy tiểu thư sinh vừa học đã hiểu, cũng cười phần thích ý kêu lên:

- Còn cái tài Lâm Ba Phi Độ này nữa, người ta khi nhập môn Thảo Thượng Phi có thể tu luyện đến độ đứng trên một chiếc lá mà vượt được sông. Còn tiểu tử, ta thấy hai mạch Nhâm, Đốc đã thông tức là đã đạt tới mức khinh công tối thượng thừa, khi nhảy xuống nước hãy đề chân khí lên, lấy ý nhắc thân mình đến chỗ Bảo Nguyên Thủ Nhất, kinh lực không nổi không nặng, dựa theo sóng lên xuống, mượn sức nước, đưa chân chạy tới trước đồng thời dùng chuồng đẩy nhẹ xuống mượn sức phản đàn lại đẩy thân ngược lên. Như thế cứ thi hành liên tiếp tất cả sẽ chạy lướt trên mặt nước như chơi.

Bản thân Yến Lăng Vân cũng đã có nghe qua thân pháp này, đến nay sắp được thấy tận mắt chàng nhận rằng đây là một tuyệt kỹ cực cao. Được nghe lão khiếu hóa giải thích về yếu quyết của nó lập tức đại ngộ về nguyên lý, tự nhận mình cũng có thể làm được. Cùng với Thiên Sơn Thần Khất, chàng nhảy xuống nước thử xem, quả nhiên chân đạp xuống mặt sóng chẳng khác gì đạp lên mặt đất, phiêu hốt nhẹ nhàng như tiên, không cần phải gắng sức một chút nào.

Lão khiếu hóa lại càng cao hứng cười ha hả:

- Lão hủ khoái chí quá truyền thêm cho người cái tài vật Lưu Hải Điều Kim Kinh nữa, người chịu không?

Lão nhảy vọt lên thuyền, cầm sợi dây buộc thuyền đan bằng cội quăng liên xuống dòng sông, lão cầm một đầu ngậm vận chân khí cho sức nhập vào sợi dây vừa nói với

chàng cách dùng sức ra sao, độ khí như thế nào và như thế nào dùng yếu quyết bắt vật ở đầu dây kia. Chỉ một lát sau, lão thu hồi sợi dây, quả nhiên đã câu được một con cá chép vàng khá lớn. Đường nhiên Yển Lăng Vân vừa nghe qua yếu quyết pháp môn này liền hiểu ra ngay. Điều ấy rất đơn giản vì điều kiện bản thân chàng vốn đã đầy đủ, chỗ chàng khiếm khuyết bất quá chỉ là yếu quyết mà thôi. Thêm nữa chàng có trí tuệ cực cao, vừa được danh gia chỉ điểm liền liễu ngộ được ngay tức thì. Còn Thiên Sơn Thần Khất cũng biết trước chàng có sẵn tiềm năng ấy nên mới chỉ dạy, chứ thực ra muốn học bất cứ thủ pháp nào cũng phải tập luyện từ cơ sở, nhiều khi hao phí một vài chục năm cũng là thường.

Yển Lăng Vân mới học được mấy công phu mới quá vui mừng nổi tính trẻ con, lúc thì ngồi thuyền lúc thì nhảy xuống chạy như bay trên mặt nước đùa giỡn cao hứng như chưa bao giờ từng có. Thiên Sơn Thần Khất nhìn chàng như đứa hài đồng thông minh tuyệt thế, bất giác lão nghĩ thầm:

"Lời đồn quả không sai, thiếu niên này mai kia thành tựu sợ rằng hơn bất cứ ai xưa nay, được cái thiên tính của y thuần hậu, tâm chí đoan chính thực là khả ái."

Hai người một già một trẻ mặc cho chiếc thuyền tự trôi trên sông, cứ tập đi tập lại mấy công phu vừa rồi rất là hoan hỷ. Chàng mỉm cười nói với lão nhân:

- Vừa rồi lão tiên bối câu được một con cá chép vừa to vừa béo, bộ tiểu sinh không làm được thế hay sao?

Liền quăng một đầu dây xuống sông ngồi im vận công chú mục nhìn xuống dòng nước chờ đợi. Một lúc, bỗng lộ sắc vui, hiển nhiên sắp câu được cá lớn. Tay phải chàng giật lên, một vật cực lớn theo tay chàng văng lên thuyền. Không ngờ đó chẳng phải là con cá gì cả mà là một thân người chết! Người chết ấy độ tuổi trên bốn mươi mặt trắng không râu ăn mặc theo lối con buôn, tuy thân ướt sũng những nước nhưng xem hình dung không phải là kẻ quá bần hàn. Yển Lăng Vân lúng túng không biết làm sao cho phải. Thiên Sơn Thần Khất xem xét tử thi rất kỹ rồi đứng dậy nói:

- Người này cũng mới rơi xuống nước đây thôi, có thể cứu được!

Lão vội vàng động thủ, quả nhiên chỉ một lát sau đã tống được nước trong bụng nạn nhân ra, liền tiếp đấm bóp, dần dần tử thi hình như đã có sinh khí hơi tỉnh dậy, câu đầu tiên hắn nói là một câu cảm hận:

- Đồ ác tặc! Quách Liêm Khanh ta có làm quỷ cũng không buông tha bọn bây.

Đồng thời hai mắt mở to, vừa thấy tình hình hắn vội vàng gượng bò dậy miệng ứ ớ nói:

- Cảm tạ... tạ... nhị vị ân... nhân.

Rõ ràng bên trong nội tình chắc có oan uổng gì đó, Thiên Sơn Thần Khất trấn an:

- Bất tất phải cảm tạ, mau nói ta nghe người rơi xuống nước vì sao, hoặc bị người nào hãm hại? Cứ nói ra đi may ra lão hủ có thể giúp người được chút nào chăng?

Yến Lăng Vân cũng xen vào:

- Khách quan nói đi, nếu thực có oan tình, chúng ta quyết không khoan tay nhìn đầu.

Lẽ ra với nhiệt tình tương nghĩa của họ như thế, đối phương phải tức khắc khẩn cầu trợ giúp. Nhưng thật kỳ quái, chỉ thấy người tự xưng là Quách Liêm Khanh kia nhìn họ một cái, lắc đầu than thở:

- Đa tạ hảo tâm của nhị vị, nhưng đó là cường đồ hung thần ác sát ở cách đây không xa, cướp chiếc thuyền hàng lớn của tại hạ và đánh tại hạ hôn mê quăng xuống sông.

Hiển nhiên hẳn thấy hai ân nhân này một là lão tẩu râu bạc như cước, một lại là thư sinh thiếu niên, không thể kháng cự lại cường đạo nên không nỡ để họ bị liên lụy. Lập tức Thiên Sơn Thần Khất quay sang Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử, xem ra tặc nhân chưa đi xa, người đẩy thuyền, còn lão chèo phụ, chúng ta đuổi theo mau!

Bấy giờ hai bờ sông sương mù dày đặc chưa tan hết nên trên sông vắng lặng chưa có thuyền câu nào qua lại. Chiếc thuyền nhỏ được hai người hợp lực phóng như bay trên mặt nước. Trong khoảng khắc quả nhiên nhìn thấy từ xa hai cột buồm giương lên nền trời chạy chậm chậm đằng trước. Quách Liêm Khanh vừa nhìn thấy đã nhận ra đó chính là đại thuyền của mình liền nói:

- Nhị vị ân nhân, đó chính là tài sản của tại hạ.

Lão khất cái Thiên Sơn Thần Khất dự tính nếu mình lộ diện bọn tặc nhân sẽ kinh hoảng bỏ chạy, liền giảm tốc độ của thuyền nhỏ, gật đầu bảo Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử! Lần này người ra tay ta xem!

Chàng nghĩ bụng:

"Bản thân ta vốn đã có chút kinh nghiệm ở bãi Anh Vũ, nay sau lưng lại có lão nhân này, ta há sợ gì?"

Chàng liền đáp:

- Tiểu tử đầu dám làm phiền tới lão tiền bối.

Chiếc đại thuyền trước mặt đang gặp gió ngược nên đi rất chậm. Thuyền nhỏ đã lướt tới gần không quá mười trượng. Nhìn lên chiếc thuyền vĩ đại của đối phương, trừ một đại hán cao lớn đang cầm lái ở đuôi thuyền, tất cả đều vắng mặt, dường như bọn ác tặc đã tụ tập hết vào trong khoang thuyền và cũng chẳng có ai chèo, cứ mặc cho thuyền tùy sức gió trôi chậm chạp cho nên không ai phát giác ra chiếc thuyền nhỏ đã đến gần.

Yến Lăng Vân vọt thân lên cao bảy tám trượng hạ thân xuống nóc khoang thuyền bọn ác tặc chẳng khác nào một thiên thần trên trời giáng xuống. Đột nhiên tên đại hán cầm lái kêu lên kinh hoảng:

- Tiểu tử ở đâu đến, dám khinh động đến thuyền của Kim Gia Trại chúng ta?

Đồng thời quần tặc trong khoang cũng vội vàng xô nhau chạy ra. Yến Lăng Vân lướt thân từ trên nóc khoang xuống sàn thuyền:

- Chư vị buôn bán lần này hình như kiếm ăn không tệ, xin đừng vì thấy tiền mà quên mất quy củ giang hồ đấy nhé!

Chàng hoàn toàn không coi bọn quần tặc này vào đâu, có ý tìm hiểu bọn chúng làm gì trước khi hạ thủ nên cố ý đùa cợt như thế. Tặc chúng tổng cộng không dưới mười bảy, mười tám tên. Cuối cùng trong khoang đi ra một hòa thượng đầu đà hung ác độ gần sáu mươi tuổi và một hán tử độ gần ba mươi mặc bộ quần áo sặc sỡ, mặt mũi kiêu ngạo, đầu quấn chiếc khăn võ sinh, hai mắt sâu hoắm. Có thể một tăng một tục này là thủ lĩnh của quần tặc. Tên hán tử nghe câu đùa bỡn của chàng, hai mắt hấn liếc chàng rất hung ác cười khục khặc trong miệng:

- Không sai, vừa đây ta có vợ được một món bở, chắc tôn giá cũng là bằng hữu của hắc đạo chúng ta, hay theo quy củ hắc đạo lộ cho thấy chút bản lãnh được chăng?

Rõ ràng hán tử là tay quen thuộc giang hồ, thấy đơn thân độc mã đột nhiên xuất hiện, hán chưa biết bản lãnh chàng ra sao nên thăm dò bằng cách nói câu khiêu khích ấy, hoặc giả quy củ của bọn hắc đạo là phải vậy chăng? Yến Lăng Vân vội tiếp lời:

- Đương nhiên, đương nhiên, tất cả đều có môn quy, tiểu sinh tất cũng phải tuân theo.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, phát hiện ngay cạnh mình có một sợi dây buộc buồm tết bằng muôn ngàn sợi dây thô to gần bằng cổ tay, chàng liền thi triển thủ pháp Kim Văn Tiễn do Quỷ Ảnh Lang Quân truyền thụ, vươn hai ngón tay chụp lấy vắn một cái, lập tức bứt sợi dây ra làm hai đoạn. Mặt chàng lãnh đạm như chưa hề xảy ra chuyện gì.

- Thủ pháp ấy có thể coi được chăng?

Chàng cứ tưởng bọn này bất quá cũng chỉ là bọn ăn cướp bình thường không có tài nghệ gì cao nên chỉ cần thi triển thủ pháp ấy cũng đủ áp đảo chúng. Ngờ đâu sự thực khác hẳn, hai tên cầm đầu quần tặc chẳng lộ chút gì kinh ngạc. Nhất là võ sinh hán tử sắc mặt lạnh như tiền từ từ đáp:

- Công phu thủ pháp của các hạ như biểu diễn giữa chợ may có người tán thưởng. Còn ở đây, trước mắt Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng ta nếu muốn lấn áp còn lâu lắm mới được, hãy biểu diễn tài khác xem sao?

Câu nói của hán khiến Yến Lăng Vân giật mình, chàng nhớ lại đã từng nghe Hồng Lăng Nữ nói, trong Đại Biệt Sơn có một bọn chiếm cứ xưng vương, thế lực cực lớn cùng với bọn Hồn Giang Long ở Hồng Trạch hồ hô ứng liên kết với nhau lập thành bọn cướp lớn nhất bấy giờ, có lẽ chính là bọn này. Bọn chúng còn có đồng đảng là Quát Thương Sơn Ngũ Quỷ công lực khá cao. Thủ pháp Kim Văn Tiễn vừa rồi của chàng, đối phương chẳng có gì lấy làm lạ, đủ thấy bọn tặc nhân này không phải là tầm thường. Chàng còn đang do dự, đối phương lại cười nhạt:

- Có lẽ các hạ cho rằng Kim Quang Lượng ta đại ngôn chăng? Không tin hãy nhìn!

Vừa nói hán vừa vận chưởng đánh xuống sông, chỉ nghe một tiếng "ùm" thật lớn, sóng nước bắn lên tung tóe trong vòng chu vi hơn một trượng, bọt sóng văng lên tứ tán như bị một vật nặng ngàn cân giáng xuống rõ ràng uy lực cực lớn. Tình hình như thế đủ chứng minh đối phương không nói láo. Tiểu Thiên Vương Kim Quang Lượng có vẻ tự đắc, tự gạt đầu:

- Dụng tâm của tôn giá đến đây, ta chẳng khó gì mà đoán được tới chín phần, cháu gái Giang Nam Bạch là Ngọc Quan Âm đúng là có vẻ đẹp thiên kiều bá mỵ đang mở cuộc tỷ thí kén chồng, ai mà chẳng hy vọng lọt vào mắt xanh của nàng và ai mà không chuẩn bị sẵn lễ vật thay sính lễ phải không?

Yến Lăng Vân động tâm khi vừa nghe chuyện ấy, trong đầu chàng chợt nhớ lại dung mạo diễm lệ của Bạch Phụng Tiên và những lời của nàng khi chia tay nhau, chàng nghĩ thầm:

"Lần này ta đến Kim Lăng nhân tiện cũng nên gặp nàng chúc mừng một phen và xem cảnh náo nhiệt quần hùng tranh giành nàng kể cũng vui đấy!"

Cùng lúc vị Tiểu Thiên Vương kia bật cười ha hả:

- Bằng hữu! Ta đoán đúng ý muốn rồi phải không? Đừng lo gì nữa, chúng ta chính là cùng một đường với nhau, tất cả lễ vật hãy do ta đây chu biện cho!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>